

KANS

GROOTE MARKT
GRONINGEN
M220. =
GROOTE MARKT
GRONINGEN
M220. =

HEERENSTRAAT
GRONINGEN
M240. =
HEERENSTRAAT
GRONINGEN
M240. =

STATION
NOORD
M200. =
STATION
NOORD
M200. =

SPUI
S- GRAVENHAGE
M260. =
SPUI
S- GRAVENHAGE
M260. =

PLEIN
S- GRAVENHAGE
M260. =
PLEIN
S- GRAVENHAGE
M260. =

WATERLEIDING
M150. =
WATERLEIDING
M150. =

Willen
slachtoffers van
de toeslagenaffaire
wraak nemen?

THRILLER

Marjolein van der Gaag

VERLAAT DE GEVANGENIS
ZONDER BETALEN

DE CRIME COMPAGNIE

1. BRENDA

Een lichte klop, gevolgd door de deur die voorzichtig opengaat. Geïrriteerd kijkt Brenda op van haar beeldscherm. Ze heeft haar secretaresse nog zo gevraagd haar de komende drie uur niet te storen. De dossiers waarmee ernstige fouten zijn gemaakt hebben zich opgestapeld en steeds meer journalisten hebben zich in het onderwerp vastgebeten. Ze moet zich nu echt concentreren, wat sowieso al lastig is door de hoofdpijn die ze achter haar ogen voelt kloppen. De paracetamol en ibuprofen die ze een uur geleden heeft ingenomen werken nauwelijks. Misschien begint ze langzaam immuun te worden voor pijnstillers.

De deur van haar werkkamer gaat verder open. Brenda bijt op haar tanden. Lara weet toch in welke onmogelijke positie ze verkeert? Inmiddels heeft ze er spijt van dat ze vier maanden geleden niet voor een meer ervaren en doortastendere secretaresse heeft gekozen. Eentje die haar uit de wind houdt en in staat is zelf oplossingen te bedenken. Lara had goede papieren, was enthousiast en opgeruimd. Misschien wat aan de jonge kant, maar dat had ze voor lief genomen. Toen had Brenda echter niet kunnen bedenken wat haar allemaal boven het hoofd zou komen te hangen.

Met een zucht zet ze demonstratief haar leesbril af. De afgelopen vijf minuten heeft Lara ook al twee keer geprobeerd iemand door te verbinden, terwijl ze toch dacht duidelijk te zijn geweest. Brenda weet dat de ergernis van haar gezicht straalt als ze haar secretaresse vragend aankijkt, maar dat kan haar weinig schelen.

‘Sorry, mevrouw Van Ameland.’

Lara blijft in de deuropening staan. Haar stem en blik zijn verontschuldiging. Ze veegt een korte, bruine lok uit haar ogen en produceert een zenuwachtig glimlachje. Brenda moet haar tong afbijten om niet meteen pinnig te reageren.

‘Ik weet dat u niet gestoord wilt worden, maar uw man probeert u al een tijdje te bereiken.’

Brenda fronst. Ze had van alles verwacht, eigenlijk vooral gedacht dat er weer vragen zouden zijn vanuit de bestuursraad en dan vooral van André, die al maanden aan haar stoelpoten lijkt te zagen. Haar man heeft gebeld? Ineens dringt het besef tot haar door, ze voelt een koude rilling langs haar ruggengraat trekken.

‘Ronald?’ vraagt ze overbodig, terwijl ze haar bureaustoel met een ruk naar achteren schuift.

In nog geen fractie van een seconde is haar irritatie omgeslagen naar bezorgdheid.

Haar jonge secretaresse knikt nerveus.

Een akelig gevoel maakt zich van Brenda meester. Ronald belt nooit naar kantoor. En op werkdagen eigenlijk ook nooit op haar mobiel. Hij weet hoe druk ze is, en na hun heftige woordenwisseling gisteravond is een telefoontje van haar man het laatste wat ze had verwacht.

‘Hij kon u op uw mobiel niet bereiken. Het was dringend, zei hij.’

Brenda slikt. Ze heeft haar smartphone vanmorgen bewust zelfs niet op trillen maar op stil gezet, zodat ze ongestoord aan het werk kon. Terwijl ze in haar bruinleren handtas graait, blijft Lara weifelend in de deuropening staan.

‘Dank je, Lara. Ik zal hem bellen.’

Haar stem klinkt resoluter dan ze zich voelt, maar zorgt er wel voor dat haar secretaresse zich op haar hoge hakken omdraait en de kamer verlaat.

Ze heeft meerdere telefoontjes gemist, waaronder twee van

nummers die ze niet herkent. Ronald heeft twee keer gebeld met een tussenpauze van nog geen vijf minuten. Ook heeft hij geappt.

Bel terug. Dringend!

Brenda's hartslag versnelt. Meteen schieten haar gedachten naar haar kinderen. Marit en Joep zijn vanmorgen allebei op de fiets naar school vertrokken. Tenminste, daar gaat ze van uit. Zelf was ze eerder de deur al uit, zoals vrijwel altijd.

Haar blik schiet naar de klok. Het is net halftwaalf geweest. Nee, als er op weg naar school iets was gebeurd, dan had ze dat vast al wel gehoord.

Haar moeder. Dat kan natuurlijk ook. Niet zo lang geleden was ze lelijk gevallen met haar fiets in het park vlak bij haar huis. Een overbuurman, die zijn hond aan het uitlaten was, had haar gesoriënteerd op het pad aangetroffen. Ze had een hoofdwond en had haar elleboog en knie geschaafd. Brenda was behoorlijk geschrokken. Haar moeder had haar bezorgdheid echter weggevuifd. Dat ze zo verward was geweest, kwam waarschijnlijk door de lichte hersenschudding die ze door de val had opgelopen. Brenda werd meteen daarna alweer te erg opgeslokt door haar werk om er verder nog veel aandacht aan te besteden. Opnieuw bekruipt haar een schuldgevoel als ze terugdenkt aan die situatie. Wat heeft ze sindsdien gedaan? Ze is een keer extra bij haar moeder langsgegaan en dat was het dan.

Ze staat op van haar bureaustoel en loopt met haar telefoon naar het grote raam van haar kantoor op de vijfde verdieping, dat uitzicht biedt op het spoor. Een dubbeldekstrein die de stad uit rijdt maakt langzaam vaart. Brenda haalt diep adem. Haar hart klopt in haar keel als ze Ronald terugbelt.

2. RONALD

Gespannen luistert hij naar het overgaan van de telefoon, die hij voor zich op de tafel op de speakerstand heeft gezet. Het is de vierde keer dat hij het probeert. Tevergeefs. Ook nu wordt er niet opgenomen. Gefrustreerd slaat Ronald met zijn vlakke hand op tafel. ‘Kom op zeg, Marit, waar zit je?’

Tegen beter weten in drukt hij opnieuw op bellen en leunt achterover tegen de leuning van de stoel. Hij sluit zijn ogen. Dit kan hij nu niet gebruiken. Hij moet nog een ronde over de afdeling doen, en aan het begin van de middag komen de ouders van Tom langs.

Hij is moe. De nachtdiensten van de afgelopen week hebben erin gehakt en vannacht heeft hij ook nog eens slecht geslapen. Hij ziet als een berg op tegen het gesprek van vanmiddag, helemaal nu Léon Giesbers hem gisteren op het hart heeft gedrukt vooral te zwijgen. Een openhartige houding zou zijn zaak waarschijnlijk niet ten goede komen. Het is beter dat Léon groten-deels het woord zal voeren, zodat Ronald in ieder geval niets zou kunnen zeggen waar hij later spijt van zou kunnen krijgen.

Geagiteerd haalt Ronald een hand door zijn nog altijd donkere, krullende haar. Het drukkende gevoel op zijn borst, dat vrijwel meteen opkwam na het telefoontje van Marits mentor, is alleen maar erger geworden. Het klopt gewoon niet. Er moet iets aan de hand zijn. En waarom reageert Brenda zoals altijd weer nergens op?

Alsof zijn vrouw zijn gedachten kan horen, geeft zijn smart-

phone aan dat er een wisselgesprek is. Brenda. Het werd tijd. Hij beëindigt de zoveelste poging om zijn dochter te bereiken en neemt op. 'Hoi, fijn dat je belt.' Hij wacht een seconde. Aan de andere kant van de lijn blijft het stil, maar hij kan de spanning bij Brenda voelen.

'Marit is niet op school verschenen.' Hij hoort zelf hoe plompverloren het klinkt, maar hoe meld je zoiets anders?

Brenda reageert niet meteen. Natuurlijk heeft ze hem verstaan. De boodschap moet alleen nog binnenkomen.

'Hoe bedoel je? Wat is er gebeurd?' De stem van zijn vrouw klinkt onzeker. Zo hoort hij haar bijna nooit.

In een notendop vertelt Ronald dat hij inmiddels drie kwartier geleden door Marits mentor werd gebeld. 'Famke en Tess zijn naar hem toe gekomen toen Marit het derde uur kennelijk nog steeds niet op school was. Ze hebben haar de hele tijd geprobeerd te bellen en haar geappt, maar ze reageerde nergens op. En nog steeds niet. Ik heb inmiddels ook al tig keer geprobeerd haar te bereiken, maar ze neemt gewoon niet op.'

Hij voelt de frustratie in heel zijn lichaam. Zijn kleine meisje, dat helemaal niet meer zo klein is... Waar is ze in vredesnaam?

Even is het stil aan de andere kant van de lijn. Dan vraagt Brenda: 'Die Famke en Tess, zijn dat vriendinnen?'

Ronald klemt kort zijn kiezen op elkaar voor hij antwoordt: 'Ja, dat zijn vriendinnen. Fam vond het meteen al gek dat Marit niet kwam opdagen. Als ze op hetzelfde uur op school moeten zijn, haalt Marit haar altijd op. Ze heeft een kwartier staan wachten.' Hij laat even een stilte vallen om zijn woorden te laten doordringen. 'Marit nam toen haar telefoon dus al niet op. Uiteindelijk is Fam zelf maar gaan fietsen, omdat ze anders te laat zou komen.'

'Fam...' hoort hij Brenda langzaam herhalen.

'Ja, Fam, Famke. Inderdaad. Met wie onze dochter al zo'n twee jaar lang samen naar school fietst.' Ronald hoort zelf de irritatie

in zijn stem, maar bedenkt dat dit niet het moment is om weer ruzie te maken.

Zijn gedachten gaan terug naar het gesprek met Marits mentor. Het was eigenlijk toeval dat hij het telefoontje opnam. Ronald had net een koffiepauze genomen. Omdat hij nog een belletje van Léon Giesbers verwachtte, had hij zijn telefoon weer ingeschakeld.

Jos Hendriks was blij dat hij opnam. Marits mentor zei dat hij Brenda ook al niet te pakken kreeg en hij wilde voor de zekerheid nagaan of het klopte dat Marit niet op school was. Gewoon even een check. Niet dat hij verwachtte dat Marit zou spijbelen – daar was ze helemaal het meisje niet naar – maar het gebeurde wel vaker dat ouders vergaten door te geven dat hun kind naar de tandarts of orthodontist moest, of misschien gewoon ziek thuis was. En ook haar vriendinnen wisten kennelijk van niks.

Ronald had in eerste instantie verbaasd gereageerd, maar die verbazing had snel plaatsgemaakt voor ongerustheid.

‘En je weet zeker dat ze vanmorgen gewoon op de fiets is vertrokken?’ Het is Brenda die zijn gedachten onderbreekt.

‘Ja, ik was toen nog thuis.’

De deur wordt op een kier geopend en Ronald kijkt op. Als de verpleegkundige hem ziet, duwt ze de deur verder open en zet twee stappen de kamer in.

‘Ah, hier bent u.’ Fatima werpt een blik op de telefoon in Ronalds hand, maar laat zich er niet door afschrikken. ‘Sorry dat ik stoor, dokter Van Ameland, maar er liggen patiënten te wachten.’

Ronald knikt afwezig en gebaart dat hij er zo aankomt. Fatima lijkt hier echter geen genoegen mee te nemen en blijft in de deuropening staan.

‘Dokter Van Ameland, het is behoorlijk druk. Iedereen vraagt naar u. En die baby die vannacht met ademhalingsproblemen is binnengebracht, baart ons zorgen. De medicatie lijkt niet aan te slaan. Het zou fijn zijn als u nu komt.’

De doordringende blik van de verpleegkundige, het onmiskenbaar dwingende knikje naar de doktersjas die Ronald achtere-loos op de stoel naast zich heeft neergegoot, gecombineerd met haar woorden, zorgen ervoor dat Ronald rechtop gaat zitten. ‘Duidelijk, Fatima. Ik begrijp het. Ik kom er echt zo aan.’

Kennelijk klinkt hij nu overtuigend genoeg, want Fatima draait zich om en loopt weg. Wel laat ze de deur van de kamer, die regelmatig als overlegruimte wordt gebruikt, wagenwijd openstaan.

Ronald drukt de telefoon weer tegen zijn oor. ‘Sorry, ik moet naar mijn patiënten.’ Zijn hoofd tolt. Het voelt alsof hij in een spagaat zit. Zijn dochter is weg, de patiënten wachten op hem en straks staan ook de ouders van Tom hier in het ziekenhuis.

Plotseling heeft hij het heel benauwd. Hij trekt de bovenste knoopjes van zijn overhemd los en haalt diep adem. Brenda’s stem haalt hem terug naar de realiteit.

‘Ronald? Ik begrijp dat er patiënten wachten. Maar we moeten weten waar Marit is. Hoe laat is ze vertrokken?’

‘Om halfacht, zoals altijd als ze het eerste uur op school moet zijn.’

‘En Joep? Weet hij niets? Hij is vast tegelijk met Marit de deur uit gegaan. Had hij niet ook het eerste uur al les?’

Ronald zucht en wrijft met zijn vrije hand in zijn ogen als hij zijn vrouw vertelt dat hun zoon altijd eerder vertrekt dan zijn zus, ook al moeten ze op hetzelfde tijdstip op school zijn. Joep is altijd tien minuten eerder de deur uit. Zelf is Ronald een kwartier nadat Marit wegfietsde in de auto gestapt naar het ziekenhuis.

‘Kan het niet zijn dat ze weer naar huis is gegaan?’ oppert Brenda. ‘Misschien voelde ze zich niet lekker en is ze in bed gekropen... en ligt haar telefoon nog in de keuken en hoort ze die niet.’ Aan Brenda’s aarzelende stem te horen, gelooft ze eigenlijk zelf helemaal niet in deze mogelijkheid.

Ronald lacht schamper. ‘En dan zou ze ook niemand hebben gebeld of geappt?’

Even is het stil. Dan vloekt Brenda hartgrondig. ‘Verdomme!’

Ronald hoort haar zuchten en stelt zich voor dat zijn vrouw door haar zakelijk ingerichte werkkamer heen en weer beent. Dit is helemaal niets voor Brenda, die altijd alles onder controle lijkt te hebben.

‘Hoe ver is het fietsen naar die Famke?’ Haar stem klinkt gejaagd.

‘Een kilometer of vijf, misschien zes denk ik,’ hoort Ronald zichzelf aarzelend zeggen. Hij ziet de route naar school voor zich die zijn dochter en zoon iedere dag afleggen. Omdat ze buitenaf wonen moeten ze best een stuk fietsen, zo’n dertien kilometer, waarvan een groot deel dwars door de polder. Marit en Joep mopperen daar regelmatig over, maar Brenda en hij hebben altijd gevonden dat wat extra lichaamsbeweging geen kwaad kan. Niet zeuren, gewoon gaan, ook door weer en wind. Daar krijg je alleen maar sterkere kinderen van, doorzetters. En daar hebben ze hun hele leven profijt van. Nu ziet hij echter de lange, stille polderweg voor zich.

‘Fuck, fuck! Er is onderweg vast iets gebeurd.’

‘Brenda, blijf nu even rustig...’

‘Rustig? Hoe kan ik rustig blijven? Straks is ze van haar fiets gereden en ligt ze ergens in een sloot. Heb jij...’

‘Ja, dat heb ik natuurlijk gecheckt. Er is hier in het ziekenhuis niets bekend.’

Naderende voetstappen maken Ronald duidelijk dat hij zijn ronde niet langer kan uitstellen. ‘Sorry, Brenda, ik...’

Maar ze onderbreekt hem resoluut. ‘Ik ga nu naar huis. Ik bel je.’